

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шабанової Лілії Юріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 400 Цивільного процесуального кодексу України, пункту 4 частини першої статті 40, статті 43 Кодексу законів про працю України

м. К и ї в
18 березня 2020 року
№ 60-2(II)/2020

Справа № 3-43/2020(78/20)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шабанової Лілії Юріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 400 Цивільного процесуального кодексу України, пункту 4 частини першої статті 40, статті 43 Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Сліденка І.Д. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Шабанова Лілія Юріївна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення статті 400 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України) та положення пункту 4 частини першої статті 40, статті 43 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України).

Стаття 400 ЦПК України регулює межі розгляду справи судом касаційної інстанції.

Відповідно до пункту 4 частини першої статті 40 КЗпП України трудовий договір, укладений на невизначений строк, а також строковий трудовий договір до закінчення строку його чинності можуть бути розірвані власником або уповноваженим ним органом лише у випадку прогулу (в тому числі відсутності на роботі більше трьох годин протягом робочого дня) без поважних причин.

Стаття 43 КЗпП України передбачає порядок розірвання трудового договору з ініціативи власника або уповноваженого ним органу за попередньою згодою виборного органу первинної профспілкової організації (профспілкового представника).

На думку автора клопотання, положення статті 400 ЦПК України не відповідають статтям 43, 45, 49, пунктам 2, 3 частини другої статті 129 Конституції України, а положення пункту 4 частини першої статті 40, статті 43 КЗпП України не відповідають статтям 43, 45, 49 Основного Закону України.

Шабанова Л.Ю. вважає, що застосування в остаточному судовому рішенні у її справі оспорюваних положень ЦПК України, КЗпП України призвело до порушення її прав на працю, на належні, безпечні і здорові умови праці, на надання оплачуваної щорічної відпустки, на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, на медичну допомогу, а також права будь-якими

не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень статті 400 ЦПК України, пункту 4 частини першої статті 40, статті 43 КЗпП України, а фактично висловив незгоду із судовими рішеннями, прийнятими у його справі, обмежившись цитуванням окремих норм Конституції України і законів України. Однак таке цитування без наведення аргументів щодо невідповідності Основному Закону України

оспорюваних положень ЦПК України, КЗпП України не є обґрунтуванням їх неконституційності.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право (Ухвала Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018). Також Конституційний Суд України вже звертав увагу на те, що незгода з судовим рішенням не є підставою для відкриття конституційного провадження у справі (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(ІІ)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(ІІ)/2018).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. У конституційній скарзі також порушено питання, зокрема, про невідповідність статті 400 ЦПК України окремим положенням статті 411 ЦПК України, розширення змісту статті 400 ЦПК України та статті 43 КЗпП України, зобов'язання Верховного Суду повторно переглянути справу автора клопотання з переоцінкою доказів, про внесення доповнень до статей 355, 412 ЦПК України, визнання неконституційними рішень судів у справі Шабанової Л.Ю., витребування її амбулаторної картки та інших документів, визнання неконституційним звільнення Шабанової Л.Ю. з роботи та про сприяння її поновленню на роботі.

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що задоволення вказаних вимог суб'єкта права на конституційну скаргу не належить до повноважень Конституційного Суду України, визначених статтями 147, 150, 151¹ Конституції України, статтями 7, 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шабанової Лілії Юріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 400 Цивільного процесуального кодексу України, пункту 4 частини першої статті 40, статті 43 Кодексу законів про працю України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**